

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XII. Refelluntur argumenta Adversariorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

in loco sancto (qui legit, intelligat) tunc qui in Indea sunt, fugiant ad montes. Quae sic à Daniele expressa sunt: Et erit in Templo abominatio desolationis. Ad haec objectas sibi de caelo species in Apocalypsi referens Johannes, Danielem palam imitatur. Velut cum de Bestia cornibus instructa, sibi vita differit, Antiquum dierum sic describit Daniel: Antiquus dierum sedit; vestimentum ejus candidum quasi nix, & capilli ejus quasi lana munda, thronus ejus flamma ignis: sic & virum vestitum lineis: Et levavi oculos meos, & vidi: & ecce vir unus vestitus lineis, & vena ejus accincta auro obryzo, & corpus ejus quasi chrysolithus, & facies ejus velut species fulguris, & oculi ejus ut lampas ardens; & brachia ejus, & qua deorsum sunt, usque ad pedes, quasi species aris candentis; & vox sermonum ejus ut vox multitudinis: sic Christum Johannes: Vidi ... similem Filio hominis, vestitum podere, & praeinctum ad mamillas zona aurea: caput autem ejus & capilli erant candidi tanquam lana alba, & tanquam nix, & oculi ejus tanquam flamma ignis, & pedes ejus similes orichalco, sicut in camino ardenti, & vox illius tanquam vox aquarum multarum. Apparet quoque imitatio, cum Regnum Sanctorum praedicat, & Libros judicii, cum innumerabiles Ministrorum Dei copias insuavit millibus tentat comprehendere; cum Bestiam igni tostam exhibet, cum Filium hominis nube curuli invecum, & Bestiam viros pietate insignes oppugnantem & expugnantem describit, cumque cornua decem Bestiae, Reges totidem praesignificare docet. Ait Daniel: Cumque loquebatur ad me, prolapsus sum pronus in terram, & tetigit me, & statuit me in gradu meo: & alibi: Et audiens jacobam consternatus super faciem meam, & vultus meus harebat terra: & ecce manus tetigit me, & crevit me super genua mea, & super articulos manuum mearum, & ait ad me, Noli metuere Daniel: ait Johannes: Et cum vidissem eum, cecidi ad pedes ejus tanquam mortuus; & posuit dexteram suam super me, dicens, Noli timere. Cum Michaëlis praelium narrat Johannes, Danielem aperte sectatur. Sic Daniel duodecimo capite: Et audivi virum, qui indutus erat lineis, qui stabat super aquas fluminis, cum elevarisset dexteram, & sinistram suam in caelum, & jurasset per Viventem in aeternum, quia in tempus, & tempora, & dimidium temporis: sic Johannes: Et Angelus quem vidi stantem super mare, & super terram, levavit manum suam ad caelum, & juravit per Viventem in saecula saeculorum. Haec ipsa Danielis locutio: In tempus, & tempora, & dimidium temporis, quam & alio loco usurpat, à Johanne itidem usurpatur.

Dan. 9. 17.
Dan. 7. 7.
Joh. 1. 1.
Dan. 7. 9.
Dan. 10. 5, 6.
Apoc. 1. 13, 14.
Dan. 7. 22, 27.
Apoc. 10. 4.
Dan. 7. 10.
Apoc. 5. 6. &
20. 12. & 5. 22.
& 9. 16.
Dan. 7. 11.
Apoc. 19. 20. &
20. 10.
Dan. 7. 13.
Apoc. 14. 14.
Dan. 7. 20, 21.
Apoc. 11. 7. &
11. 7.
Dan. 7. 24.
Apoc. 12. 12.
Dan. 8. 13. &
10. 9, 10, 12.
Apoc. 1. 17.
Dan. 10. 11.
Apoc. 12. 7.
Dan. 12. 7.
Apoc. 10. 5.
Dan. 7. 25.
Apoc. 12. 14.
Wend. Diff. de
Pyth. Tetracty.

Nunc si à Scripturibus exoticis petamus subsidia, plurima sane succurrent. Placet imprimis Godefridi Wendelini opinio, qui Pythagorae πεφασμεν, nihil aliud significare conjectat, quam Dei nomen πεφασμεν, idque à Daniele Magorum Principe, qui tum senex fuerit, Pythagoram accepisse. Addidisset & Ezechielem, quicum conversari potuisset Pythagoram ostendimus supra. Adjungit & hoc è tertio Machabaeorum: οὐ πύς κ' ἡ βαβυλωνίω ἔτις ἐπαίεσε πρὸς τὴν ἄνθρωπον ἰσχυρῆς διδασκάλου, εἰς τὸ μὴ λαθεῖν τοῖς νεοῖς, διὰ πρῶτον ὁμοίους χεῖμον, ἐρρίστω μέχρι πρὸς ἀπημῶνους, φλόγα πῦρον ἐπιπύλας ἕως ὑπναινῶν: οὐ ἢ ἀβελόαις φθίνου λέουσι κ' ἡς ῥιπίντα ἑρπὶ βοῶν δανιὴλ εἰς φῶς ἀνίγαγας ἀσπῶν. Tu in Babylonia tres sodales, qui igni vitam suam ultro commiserant, ne idola colerent, ardentem fornacem rore respergens, flammis illos praestitisti, in omnes eorum adversarios flammam immittens. Tu Danielem, qui per invidiorum calumnias feris leonibus in escam fuerat expositus, intactum in lucem eduxisti. Praclarum vero, neque ulli exceptioni obnoxium Josephi testimonium. Alexandrum refert Hierosolymitano populo tributorum immunitatem in septimum quemque annum libenter dedisse, suisque uti legibus viveret concessisse, postquam ei Danielis vaticinia Pontifex ostendisset, quibus Persarum regnum à Principe Graecorum profligatum iri praedixit. Postmodum verò Graecis literis eadem Danielis Propheta est explicata. Verumtamen huic interpretationi illa Theodotionis anteposita est. Itaque Josephus se hanc narrare testatur historiam, ita ut in vetustis Ebraeorum Codicibus scriptam reperit: quos sane Codices dicere vetustos non potuisset, nisi multis ante ipsius, Christianique adeo aetate fuissent exarati.

Joseph. Antiq.
libr. 11. cap. 8.

XII. Quae quamvis nullis argumentis appeti posse videantur, Porphyrius tamen è quindecim libris, quibus Christianam religionem oppugnavit, toto duodecimo unum Danielis librum sibi refellendum proposuit. Sed à Methodio, Eusebio, & Apollinario confutatus est luculentis operibus, quae diurnitate consumta sunt. Multa quoque ejusdem argumenta dissolvit Hieronymus: velut quod ex his constat, καὶ τὸ ἕξου ἕξου, κ' καὶ τὸ ἕξου ἕξου, quod & Africanus, & Judaeorum usurpant Magistri, ut Graeci hominis opus hoc esse probarent, & ab Origene erudite discussum est, ut & ab Eusebio, & Apollinario. Plurima etiam adversus Addebitamenta Danielis commentati sunt novelli Heterodoxi: quae cum egregie refellerint Catholicae veritatis vindices, in iisdem repetendis oleum operamque non perdemus. Sed & supra de Daniele differentes, multas antevenimus contradictiones, vel iis data

Refelluntur
argumenta
Adversario-
rum.

opera respondententes, vel ea certe afferentes in medium, ex quibus illarum nascitur solutio. Progrediamur ergo ad ea quæ nobis profliganda supersunt.

Primum argumentum.

Ac primum falso Danielis nomen Librum hunc præferre contendit Porphyrius, Antiochi enim Epiphaniæ ævo in Judæa fuisse à quodam compositum, qui res ad id tempus gestas, sic tanquam futuras prædixerit; reliqua autem, quæ vere futura erant, ut pote à se ignorata, incertis & falsis vaticiniis prænuntiaverit. *Tanta enim, inquit Hieronymus, dictorum fides fuit, ut Propheta incredulis hominibus non videretur futura dixisse, sed narrasse præterita.* Nos falsa ea esse vaticinia negamus; perperam vero à Porphyrio intellecta cum Hieronymo dicimus: Bestiam enim tertiam & quartam, Danielis capite septimo memoratas, ad unum Macedonicum regnum refert, cum ad Romanum Imperium quarta pertineat. Cornua item decem, & parvulum cornu de medio eorum exortum, prævis interpretationibus ad res præteritas detorquet, cum ad futuras trahi debere ostendat Hieronymus, & ex Apocalypsi confirmet Sixtus Senensis, ubi Bestia describitur, cornua itidem habens decem, symbola nempe decem Regum, qui regnum nondum acceperant, cum Apocalypsis, nedum cum liber Danielis scriberetur, sed potestatem tanquam Reges una hora accepturi erant post Bestiam.

Hier. Proœm. Comm. in Dan.

Hier. in Dan. 7. Sixt. Bibl. libr. 8.

Apoc. 17. 12.

Secundum argumentum.
Tract. Theol. p. 14. 15.

XIII. Longius etiam abit Philosophus Theologo-Politicus, & librum Danielis prodidiisse demum censet, dudum post instauratum à Juda Machabæo Templi cultum. Hujus sane perquam intricatæ sunt hoc loco opiniones, unde vix certi quicquam possit exculpere. Nam capita postrema quinque sine dubio Danielis scripta contine re fatetur. Unde colligimus, quæcunque adversus librum Danielis deinceps objicit, ad priora duntaxat septem pertinere. Ea autem suspicatur ex Chronologicis Chaldæorum libris esse deprompta. Subjungit deinde, libro Danielis Esdræ librum adnecti, huic illum Estheræ, & unde concludit ejusdem Auctoris opera esse, Danielis, Estheræ, & Esdræ libros: quibus mantissam addit & illum Nehemiæ. Auctorem fatetur se prorsus ignorare. Tum subdit: *Quare non dubito quin hi Libri, dudum postquam Judas Machabæus Templi cultum restauravit, scripti fuerint: idque quia tum temporis falsi Danielis, Esdræ, & Estheris Libri edebantur à malevolis quibusdam, qui sine dubio scilicet Sadducæorum erant: nam Pharisei nunquam illos Libros, quod sciam, receperant. Vel forte ea de causa tum temporis descripti atque editi sunt, ut populo ostenderent Danielis Prophetias adimpletas esse, atque eum hac ratione in religione confirmarent, ne de melioribus & futura salute in tantis calamitatibus desperaret.* Quæ adeo perplexa sunt, adeo vanitatis plena, ut hominem tantis de rebus, tamque seriis, tanta levitate disserentem, omnino certum fuisse necesse sit. Non patiuntur descriptionis hujus angustia nos pede collato singula pro merito suo retundere, quæ & partim jam supra de Esdræ, Nehemiæ, & Estheræ libris disputantes, tanquam mera somnia ac deliramenta, nulla solida ratione subnixæ explosimus; partim hic levi brachio excutimus. Libro Danielis Esdræ librum adnecti ait, cujus opinionis causam nullam affert; nos ejus repudiandi istam habemus, quod liber Danielis desinat in anno tertio Cyri, à primo autem ejusdem anno initium ducat liber Esdræ, neque ulla intercedat argumenti similitudo. Esdræ libro Estheræ librum conjungit, idcirco quod huic conjunctio præfixa est, quæ alio referri non possit. Nos rationis hujus infirmitatem supra de Ezechiele agentes declaravimus; neque video cur ad Esdræ potius, quam ad alium quemcunque librum conjunctio isthæc pertinere debeat. Demus tamen hæc conjungenda esse, propterea eisdem Scriptori tribuenda sunt? Homeri Iliadem excipiunt Quinti Smyrnæi Paralipomena, Virgilio Æneidem Maphæi Vegii liber, idemne porro Quintus, & Homerus, Vegius, & Virgilius? Atque hos cur ejusdem parentis scetus esse diceret, aliquem attulit colorem; cur Nehemiæ etiam Librum, plane nullum. Nempe ea est hominis auctoritas, ut etiam sine ratione nos frangere possit. Falsi illi Danielis, Esdræ, & Estheræ libri, à Sadducæis post restitutum à Juda Machabæo Templi cultum editi, (quibus verbis significari puto partes Græcas librorum Danielis & Estheræ, & Esdræ tertium, de quo jam non disputo) gerræ germanæ, gratis obtrusæ, gratis retrusæ. Quod sequitur, Libros eos hac de causa editos, ut Danielis prædictiones completas esse populus intelligeret, quid sibi vult? An ea sententia est, Judæos horum temporum, ex Chronologicis, ut conjectat, Chaldæorum libris accepisse, talia olim à Daniele fuisse prædicta, quæ ut majorem apud vulgus haberent fidem, supposuisse librum ipsius Danielis nomine, eique has Prophetias inseruisse? Hoc si censuit Conjector noster, quæram ab eo cujus sectæ fuerint fabricatores doli: an Sadducæi? at Prophetias aspernabantur: an Pharisei? at non ita caute dolum intrudere potuissent, ut eorum adversariis Sadducæis fallacia non suboleret. Fraude autem patrefacta, manifestum adiuissent capitis discrimen: non minus enim impium fuisset & periculosum, Judæorum moribus, Prophetias confingere, quam Prophetam agere, quod